

J. E. Bogomil:

## Lišček pripoveduje.

**N**je pa si bil te dni?« so radovedno vpraševali liščka njegovi tovariši, ko je priletel mednje. »Vse vam povem — počakajte!« jim dé lišček. »Zletimo do kakega grma, da bomo lahko vsi blizu skupaj.«

Frrrrr!

Pa so bili brž v grmu. Tam je pričel lišček svojo povest.

»Tam pod Kamenitnikom me je ujel stari Matevžič. Prodal me je Komarjevemu Tončku. Tonček je imel z menoj neizrečeno veselje. Kar skakal je po hiši — en čas po obeh, en čas po eni sami nogi.

Spravil me je potem v majhno hišico. Tista hišica je bila iz žice. Tako sem postal ujetnik. Prej je bil ves svet moj; kamor sem hotel, sem lahko zletel; sedaj pa v tisti gajbici malo gor in dol in sem in tja, pa je bilo vse!

Tonček mi je sicer vsako jutro donašal sveže vode in dobre hrane. Po cele ure je postajal pred menoj, nagovarjal me, žvižgal mi in pel ob meni, pa prosil me, naj mu tudi jaz kaj zapojem. Pa kako bom? Malo sem mu že ustregel, pa samo malo. Komaj sem se oglasil, pa mi je že spomin na sužnost zaprl grlo, in pesem je umrla v mojem srcu. Tonček me je tolažil, pogovarjal in spet prosil... Zastonj! Petje v sužnosti! Saj ni mogoče peti.

Tako je bilo do danes zjutraj.

Danes zjutraj pa je prišel Tonček, da mi postreže kakor po navadi. Iz gajbice vzame posodici za vodo in za zrnje in gre vun.

Vrat za sabo pa ne zapre. Kar pridejo v hišo štiri čudne živali, ena večja, tri pa manjše. Starejša



»Smuk iz ječe!«

stopa počasi, previdno, manjše tri pa neumno, šegavo.

Kar me ena zagleda.

»Mama, kaj pa je tamle?« vpraša mlajša.

»Oj res!« odgovori stara in me pogleda.

»Mav, mijav, mav, mijav!« prične tisti drobiž. Vse pa namerijo svoje oči proti meni. Kaj bo zdaj?

»Miška ni!« pravi ena teh živalic.

»Miška že ni,« odgovori starejša, »pa vendar —« Naprej ni nič več rekla. Vse štiri so obstopile mojo ječo in me pazljivo ogledovale. Oh, kako je tiste hipe bilo moje srce! Vedno bliže so prihajale. Že so grabile s tacami po moji ječi. Na nogah so se kazali ostri kremplji. Če me katera prime, pa bo po meni, sem dejal. Še nikoli nisem bil v taki nevarnosti.

Starejši živali se res posreči, da odpre vrata moje ječe. Toliko, da niso padle name in me ubile. To priliko pa sem porabil jaz. Smuk iz ječe — pa hitro pod strop — pa sem bil rešen! Ali so zdaj gledale tiste živali za menoj! Jaz pa urno pogledam po hiši. Na več krajih se je svetilo v hišo. Eno okno je bilo malo odprto. Tam skozi sem zletel bržbrž vun na drevo.

V tem je menda prišel v hišo Tonček. Spoznal sem ga po glasu.

»Muce, mucе! Proč! Ali mi greste!« je vpil. To so bežale! Tonček pa za njimi. To sem koj spoznal, da jih nima tako rad kakor mene.

Ko je prišel spet v hišo, je začel iskati mene. Klical me je in iskal po hiši, pa mene ni bilo več ondi. Jokal je. Jaz sem mu pa brž na drevesu začivkal pesem, da sem vesel, ker imam ljubo prostost. Potem sem pa odhitel za vami.«

